

Sygn. akt: I C 2187/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 15 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Adam Mika

Protokolant: Joanna Cidyło

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa G. L.

przeciwko pozwanemu K. L.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. nieuiszczonymi w sprawie kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód G. L. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego K. L. kwoty 30.000 zł z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, w tym kwoty 5.000 zł z tytułu odszkodowania odpowiadającego kosztom wynajmu mieszkania oraz kwoty 25.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego polegającego na uniemożliwieniu zamieszkania w domu rodzinnym. W uzasadnieniu żądania podał, że pozwany uniemożliwia powodowi i jego rodzinie zamieszkanie w domu rodzinnym w R. (...), przez co powód jest zmuszony do wynajmowania mieszkania oraz ponoszenia kosztów przeprowadzek. Pozwany kieruje wobec powoda groźby karalne oraz nakłania powoda do rozwodu z żoną, która pochodzi z U.. Powód obecnie jest na emeryturze i chciałby wrócić do rodzinnego domu. Ponadto powód zlikwidował swoją księżeczkę mieszkaniową aby pomóc rodzicom w wykupie rodzinnego domu od A. R., w zamian za co rodzice mieli przepisać na niego połowę domu. Nie stało się tak, bo w międzyczasie zmarła matka powoda, a pozwany – ojciec powoda, sprowadził do domu swoją konkubinę.

Pozwany K. L. na rozprawie w dniu 15.01.2014 r. wniósł o oddalenie powództwa twierdząc, że zawartość pozwu „to same kłamstwa”. Słuchany informacyjnie przyznał, że powód jest współwłaścicielem mieszkania w R., że od 1988 r. nie mieszkał w rodzinnym domu, że dopiero w 2013 r. wyraził wolę zamieszkania w rodzinnym domu, i że nie ma problemu, aby powód w nim zamieszkał.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód G. L. jest współwłaścicielem nieruchomości położonej w R. (...). Udział we współwłasności wynika z dziedziczenia po zmarłej w 1999 r. matce M. L., po której nabył (...) spadku. Pozwany i spadkodawczyni za jej życia wykupili od A. N. R. tę nieruchomość. Mieszkanie to ma powierzchnię 82 m⁽²⁾. W mieszkaniu mieszka obecnie pozwany K. L. ze swoją konkubiną.

(okoliczności bezsporne)

Powód G. L. jest emerytowanym policjantem. Od 1989 r. mieszkał i pracował w W.. Do 2002 r. mieszkał w hotelu policyjnym w pokoju służbowym. W 2002 r. zawarł związek małżeński z H. L. , która w tamtym czasie pracowała w szkole średniej, w szpitalu i na wyższej uczelni w W.. Zawodowo związana była z W. i zmiana miejsca zamieszkania w tamtym czasie nie wchodziła w grę. Żona powoda jako repatriantka i opiekunka niepełnosprawnego dziecka dostała z U. M. w W. propozycje wynajmu mieszkań , które były jednak w złym stanie. W tej sytuacji powód wraz z żoną zdecydowali się na mieszkanie w (...). Z czasem opłaty związane z najmem tego mieszkania wzrosły na tyle, że stały się uciążliwe dla nich. W tej sytuacji zmienili oni mieszkanie. Od tamtej pory wynajmują mieszkania.

Obecnie pasierbica powoda otrzymała mieszkanie od Prezydenta W. , które wymaga remontu. Kwota 30.000 zł wystarczyłaby na przeprowadzenie tego remontu. Wartość udziału powoda w mieszkaniu w R. wynosi 9.400 zł.

Po sprawie spadkowej w październiku 2013 r. pozwany wyraził zgodę na zamieszkanie przez powoda z rodziną w domu w R. pod warunkiem , że zostanie zrobione osobne wejście, osobne ogrzewanie i liczniki.

(dowód: - zeznania świadka H. L., k. 45-46)

Pozwany K. L. ma 72 lata. Utrzymuje siebie i dom z emerytury w wysokości 1.700 zł netto. Dom w R. wymaga remontu.

(dowód: - przesłuchanie pozwanego. k.46)

Dnia 24.04.2013 r. powód wraz z żoną zawarli umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...). Czynsz najmu określony został w umowie na kwotę 600 zł brutto miesięcznie. Na poczet czynszu za maj 2013 r. powód wpłacił kwotę 400 zł.

(dowód: - umowa najmu, k.6-8,

- dowód wpłaty, k.10)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo G. L. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim wskazać należy, że powód nie udowodnił swojego roszczenia.

Zgodnie z art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę zobowiązany jest do jej naprawienia. Powód domagając się od pozwanego odszkodowania powinien udowodnić, że pozwany ze swej winy wyrządził mu szkodę. W tej konkretnej sprawie powód powinien wykazać, że pozwany uniemożliwił powodowi współposiadanie mieszkania w R. , przez co powód był zmuszony do wynajęcia mieszkania i jakie w związku z tym poniósł dodatkowe koszty. Z niczego takie okoliczności nie wynikają.

Powód od ćwierćwiecza zamieszkuje w W. . Tam było jego centrum życia zawodowego i tam jest centrum życia jego rodziny. Nie ma podstaw do przyjęcia , że do życia w W. zmusiła powoda postawa pozwanego. Twierdzenia powoda , jakoby wyrażał on wobec pozwanego wole zamieszkania w domu rodzinnym i że pozwany na to się nie zgadzał są gołosłowne i niewiarygodne. Ich wiarygodność podważa przede wszystkim treść zeznań żony powoda – H. L., która zeznała, że nie przeprowadziłyby się do R. bez zapewnienia jej osobnego wejścia, osobnej kuchni i osobnej łazienki. Nie jest to możliwe w chwili obecnej, bez wcześniejszego remontu mieszkania , o czym powód zapewne wie. Ponadto z jej zeznań wynika, że pasierbica powoda otrzymała mieszkanie w W. , które wymaga remontu . Kosz tego remontu odpowiada dziwnym trafem wartości przedmiotu niniejszej sprawy.

Powód w żaden sposób nie wykazał , że miał rzeczywisty zamiar sprowadzenia się do rodzinnego domu i że przeszkodziła mu w tym postawa ojca. Jeżeli w rzeczywistości pozwany uniemożliwiłby powodowi korzystanie z jego własności, to polskie prawo przewiduje szereg środków umożliwiających ochronę naruszanego w ten sposób prawa własności. Powód nie skorzystał z żadnego z tych środków . Uczynił jednak rozeznanie dotyczące wartości jego udziału

we współwłasności mieszkania w R. . Jak zeznała jego małżonka, to z informacji uzyskanej w Urzędzie Skarbowym zorientowali się, że wartość tego udziału wynosi 9.400 zł, czyli o wiele za mało na remont mieszkania w W..

Najbardziej prawdopodobnym wyjaśnieniem roszczeń powoda jest potrzeba pozyskania środków na remont mieszkania otrzymanego przez pasierbicę powoda. Potwierdza to również postawa pozwanego, który w trakcie rozprawy kilkakrotnie deklarował, że powód może w każdej chwili sprowadzić się do rodzinnego domu również z rodziną. Powód natomiast w żaden sposób nie przejawiał zainteresowania takim rozwiązaniem sprawy.

Również jeżeli chodzi o zadośćuczynienie dochodzone przez powoda obok odszkodowania, to jego żądanie jest bezpodstawne. Przede wszystkim powód nie wykazał, że pozwany dopuścił się wobec niego jakiegokolwiek bezprawnego działania skutkującego naruszeniem jakiegokolwiek dobra, w tym również dobra osobistego. Nawet gdyby przyjąć, że pozwany dopuścił się takiego działania, to prawo do korzystania z własności nie jest dobrem osobistym. Jest to prawo majątkowe i za jego naruszenie nie przysługuje zadośćuczynienie, ale w najlepszym wypadku odszkodowanie.

Nawet gdyby przyjąć, że roszczenia powoda mają uzasadnienie faktyczne i prawne, to przeciwko ich uwzględnieniu przemawiałyby zasady współżycia społecznego (art. 5 k.c.) Pozwany jest 72-letnim emerytem, utrzymującym się z świadczenia w wysokości 1.700 zł i zamieszkującym w wymagającym remoncie mieszkaniu. Zasądzenie od niego kwoty 30.000 zł na rzecz syna zrujnowałoby go i wpędziło w nędzę do końca życia.

Odnosząc się do argumentu powoda dotyczącego wsparcia rodziców przy wykupie spornego mieszkania, to nie zostało ono wykazane ani co do faktu dokonania, ani co do wysokości. Ponadto powód nie opierał na nim swojego roszczenia.

Dokonując w sprawie ustaleń faktycznych Sąd oparł się przede wszystkim na bezspornych twierdzeniach stron, oraz na wiarygodnych zeznaniach świadka H. L.. Świadek ten w sposób szczerzy i wyczerpujący przekazał Sądowi swoją wiedzę w zakresie istotnym w sprawie. Za wiarygodne Sąd uznał również dokumenty przedłożone przez powoda.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 415 k.c. i art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. w zw. z art. 6 k.c., Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy z 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 r., nr 90, poz. 594 ze zm.)